

Feltöltődés, szolgálat, barátok

– Milyenek találjátok az ifjúsági közösségeket?

Bálint: – Jelenleg egy olyan lelkészünk van Mezei Sándor személyében, aki nagyon sok energiát fektet abba, hogy ez a közösség aktív legyen. Mivel három lelkész van a gyülekezetben, ő elsősorban a fiatalokkal foglalkozik, PowerPoint-os prezentációkkal, diavetítéses előadásokkal készül, hogy vizuálisan is rögzüljön az ige. Játékokkal próbálja elmélyíteni, arra törekszik, hogy mindenki számára befogadható legyen a mondanivalója. Megtalálta a közös nyelvet a fiatalokkal, egyenként is elbeszélget velünk, ha valami gondunk van, és olyan hatása van ránk, hogy próbáljuk ezt mi is továbbadni másoknak.

Szidónia: – A Szabadság utcai egyházközségben tematikusan zajlanak az ifjúsági bibliaórák, vannak nyári táborok, bibliahét, és nagyon szeretünk énekelni. Csatlakozni szoktunk a városi ifjúsági csoport alkalmaihoz is, és most már az egyetemi ifiben is részt veszek, a főiskolások ifjúsági keresztény egyesületében munkatársként vagyok jelen. Én

Két marosvásárhelyi fiatal, **Miclea Andrea Szidónia** és **Iszlai Bálint** vállalták azt, hogy beszéljenek az ifjúsági bibliaórákon kialakult közösségekről, az ifikről. Szidónia elsőéves egyetemista könyvelő szakon, a Szabadság utcai gyülekezethez tartozik, Bálint pedig a Bolyai Farkas Elméleti Líceum végzős diákja, a cserealjai egyházközség tagja.

úgy látom, hogy egy ifi attól jó, hogyha összetartó, megbíznak egymásban, és hitben tudnak erősödni.

– Mitől működnek ezek a csoportok?

Szidónia: – Úgy gondolom, attól, hogy az adott lelkészek a bibliai igéket és történeteket mindig emészthetővé teszik számunkra. Nemcsak felolvassák és magyarázzák, hanem közösen tárgyaljuk meg az adott részeket.

– Mindketten kiemeltétek, hogy a lelkész személye meghatározó. Milyenek kell lennie?

Bálint: – A lelkészünk szerint az a jó gyülekezet, amelyben a lelkész egyre kevesebbet kell dolgozzon. Tehát egy önfenntartó ifit szeretne létrehozni, ezért több feladatot leoszt, ránk bíz, és ez két szempontból is jó. Egyrészt, ha valakinek nem lenne kedve ifire menni, akkor ösztönzi az, hogy ott feladata van, számítanak rá, nem maradhat távol. Másrészt a rábízott feladat miatt mindenki fontosnak érzi magát.

– Említettétek, hogy emészthetővé kell tenni a Biblia üzenetét. Önmagában olyan nehezen érthető lenne?

Szidónia: – Szerintem nem, inkább arról van szó, hogy az évszázadok során a társadalom változásával együtt a fiatalok igénye is változott. Nem az üzenet maga, hanem az átadása nehéz, annak a hangnak a megtalálása, amelyen megszólítsák a fiatalokat. Olyan lelkészre van szükség, aki nyitott arra, hogy a fiatalok

kal dolgozzon, belelát az ő lelki világukba, életükbe, látja az igényeiket is, lelkileg támogatja, beszélget velük, hogy abban a közösségben jól érezzék magukat.

– Az ifjúsági csoporttól mit várhatunk?

Bálint: – Elsősorban azt, hogy elfogadó legyen bárkivel szemben. Nagyon sokszor azt látom, hogy az olyan fiatalok, akik valamilyen betegséget hordoznak, fogyatékkal élnek, vagy problémával küzdenek, a közösségünkben jól érzik magukat, mert el vannak fogadva. Úgy gondolom, hogy egy ifiben nem lehet senki sem kiközösítve. Ha Isten nevében gyűlünk össze, akkor ez kell is látszódjon rajtunk.

– Miért gyűlnek össze a fiatalok?

Szidónia: – A lelki szabadság és az Isten iránti elkötelezettség miatt. Azért, hogy az ő igéjét együtt hallgatva, arról tudjanak beszélgetni, és őt dicsőíteni. Számomra például a zenés dicsőítés az, ami a legtöbbet ad.

Bálint: – Nálunk is sokan vélik úgy, hogy a zene nagyban hozzájárul a lelki felemelkedésükhöz. Bármennyire fáradtan vagy szomorúan érkezik az ember, mindig boldogabban mehet el, mert az ifinek feltöltő ereje van. A rohanó, felgyorsult világban jólesik egy, másfél-két órára leülni, és csak Istenre figyelni, minden mást kizárni. Ez egy nagyon jó lehetőség erre.

Szidónia: – Kiszakadni a hétköznapi rohanásból és a média világából – úgy látom, hogy egyre több fiatal

• Interjú

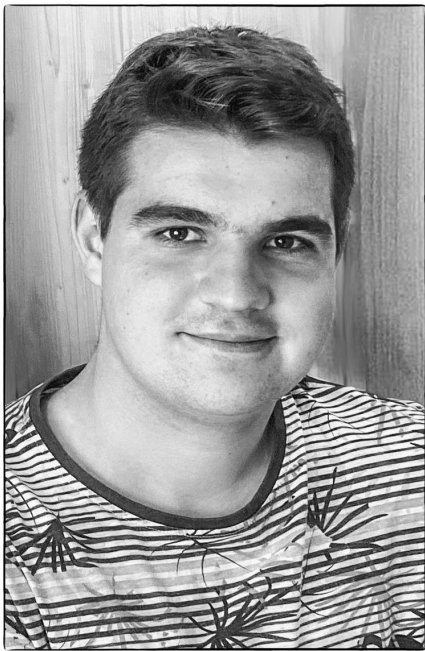
nak erre van szüksége, hogy valami-
képp egy kicsit eltávolodjon az
online világtól.

– **Nyitottak-e a más közezből
érkezők felé?**

Szidónia: – Persze, hozzánk más
felekezetűek is jártak az évek során.
Nálunk mindig is nyitott volt a kö-
zösség ebből a szempontból, és úgy
látom, hogy a vásárhelyi nagy ifi is
teljesen nyitott, és egyre többen jár-
nak oda is olyanok, akiknek eddig
nem volt semmilyen egyházi ifjúsági
közösséggel kapcsolatuk.

– **Mi történik egy ifin, hogyan
zajlik egy ilyen összejövetel?**

Bálint: – Az első 20 perc a gyü-
lekezéssel telik, addig kötetlenül
beszélgetünk egy kicsit, ezután jön
az éneklés gitárkísérettel, majd az
úgynevezett tanítási rész, amikor az
igével foglalkozunk. Ezt egy játék
vezeti fel, majd a magyarázat követke-
zik, minél több példával, élethelyzettel
szemléltetve, hogy minél megfogha-
tóbb legyen. Ezután kisebb csoport-
okban folyik a beszélgetés, hogy
így dolgozzuk fel, mélyítsük el a
témát, majd imádsággal fejezzük be.

Szidónia: – A Szabadság utcában
hasonló a menete, mi is az első 15
percben általában szabadon szoktunk
beszélgetni, utána éneklünk két-
három éneket, majd jön az igei rész,

bibliavetés, utána elmélyítés,
beszélgetés, újból ének, és a végén
imával zárjuk le. Szoktak a témával
kapcsolatos játékok is lenni.

– **Kell-e változtatni ezen a ren-
den? Elég vonzó ez a fiatalok szá-
mára?**

Szidónia: – Olyan programjaink
is vannak, amelyekkel próbáljuk
megszólítani, elhívni a fiatalokat,
például sporttevékenységek, ame-
lyekre a fiúk nyitottabbak, kézműves
tevékenységek a lányok számára,
vagy egynapos kirándulások külön-
böző közelebbi helyekre. Az imasé-
ták is vonzzák, felkeltik a fiatalok
érdeklődését, a célja pedig, hogy a
séta különböző állomásain tudatosítsa,
elmélyítse az imádság fontosságát.
Nagyon népszerű volt a láthatatlan
színház is, ami egy érzékszerveinkre
ható interaktív foglalkozás, ennek
során egy bibliai történet szereplőjévé,
résztevéőjévé válik az adott személy,
úgy, hogy be van kötve a szeme. A
többi érzékszerve által tapasztalja
meg a történeteket.

– **Mivel gazdagít ez a közösség?**

Szidónia: – Nekem lelki feltöltő-
dést ad, valamint a kapcsolataim és a
barátságok elmélyülését. A dicsőítő
zenén kívül azt szeretem még, hogy
különböző szemszögekből tudunk
megközelíteni egy-egy témát. Jó azt
látni, hogy bár minden ember más,
minden embernek különbözik a vé-
leménye, azért tudunk egymástól
tanulni. Szerintem ez nagyon fontos.

Bálint: – Hogy egy héten kétszer
másfél órát le tudok ülni, és csak
Istennel töltödni – ezáltal tudok
megnyugodni. A szolgálat lehetősé-
gét is adja, hogy tehetek valamit má-
sokért. Ezt mindig úgy éltem meg,
hogy ha akár egy ezredrészét is, de
valamit vissza tudok adni abból a
nagy szeretetből, amit Istentől kap-
tam. Ha valamit tehetek a közösség-
ért, az is egy nagyon feltöltő erő.

– **Miért szervezi meg az egyház
ezeket a csoportokat, mire készíti
fel a fiatalokat?**

Szidónia: – Szerintem az életre
készíti fel. Itt megkaphatják azt, amit
az iskolában, de olykor a családban
sem kapnak meg.

– **Sok fiatal nem ér el az egy-
ház. Min kellene változtatni, hogy
elérje őket?**

Szidónia: – Talán nyílt napokat
szervezni az ifjúság számára, és fo-
kozottan jelen lenni a közösségi mé-
diában. Akár egy ifjúsági egyházi
blog is lehetne, rövid, két-három-
perces anyagokkal.

Bálint: – A közösségi média fon-
tosságát a lelkészünk is hangsúlyoz-
za, fontosnak tartja, hogy legyen
Instagram oldala az ifinek, kínáljon
minden napra lelki táplálékot, akár
sztoriban, akár posztban. Minden
esemény legyen meghirdetve, doku-
mentálva, legyenek róla beszámolók,
reels videók is, amiket mostanában
szoktak pörgetni a fiatalok.

– **Megosztanátok egy ifis él-
ményt?**

Szidónia: – Az egyetemista talál-
kozon egy kis csoportot vezethettem,
és ahhoz képest, hogy csak két és fél
napot töltöttünk együtt, nagyon ta-
pasztalható volt a közösség érzése.
Annyira összekovácsolódtunk lelki-
leg, hogy amikor közös imával és
egy öleléssel zártuk a találkozót,
mindenki meghatódott.

Bálint: – Számomra a vakációs
bibliahét ismétlődő élmény, pár éve
szervezőként veszek részt benne.
Nálunk ez három órát szokott tartani,
három óra koncentrált tevékeny-
ség, egy perc megállás nincs, plusz
még előtte és utána egy-egy óra a
megbeszélések miatt. Tényleg nincs
másra idő, valahova mindig kell fut-
ni, a gyerekeket felügyelni, történe-
tet mesélni, aranymondást tanítani,
mindig van valami tennivaló. Ilyen-
kor érzem azt, hogy élek, hogy
Istennek élek, és hogy nem telik hiá-
bavalósággal ez az idő.

• KORONDI KINGA